

La capătul coridorului, se auzi cum cineva învârte cheia într-o yală. Vica înțepeni în așteptare, încercând să se dumirească ce se întâmplă dincolo de ușă. Zgomotul ascensorului o liniști: era, probabil, unul dintre vecinii ei de la hotel. Puțin mai relaxată, reciti mesajul și se întristă...

Își dorise mereu să se căsătorească, să stea acasă, să aibă grijă de copii, să fie o mamă și o soție bună. În realitate, însă, își dădea seama că cei ca ea nu au voie să viseze. Nici să iubească. Doar să acționeze la comandă. Totuși, trecu prea mult timp de când n-o deranjase nimeni și, încet-încet, se obișnuie cu binele, cu libertatea, cu statornicia. Deveni ca toți ceilalți până adineaori, când primi mesajul. Era un simplu text codat, dar totul se nărui. Castelele ei de nisip se prăbușiră. Redeveni imediat robotul obișnuit să execute comenzile rapid și cu precizie.

Începu să-și facă bagajele, dar își aminti că nu trebuie să ia nimic cu ea și se opri. Scotoci prin cameră și distruse toate informațiile. Nu lăsa nici o notiță, nici o bucățică de hârtie care să poată fi utilizată împotriva ei. Știa că mâine va primi un alt nume, va afișa o altă mască și va deveni o altă persoană. Fata de azi va trebui să moară și nimic din prezentul ei nu va păși cu ea în viitor. Nici el...

– Nici el?

Întrebarea o readuse la realitate. Jurase să nu se atașeze de nimeni. Era condiția cea mai importantă în meseria sa. Ani la rând, reuși să-și înfrâneze sentimentele. Nu se îndrăgostea, nu suferea, nu regreta. Dar, într-o zi, îl întâlni pe Anton și nu mai vru să țină cont de interdicții...

Luni întregi, se lăsă dusă de val. Aproape că uitase cine este și ce are de făcut. Astăzi, i se aminti. A doua zi, urma să urce în avion și să plece într-o nouă misiune. Până atunci, însă...

„Trebuie să-l întâlnesc“, își zise și formă numărul lui la celular.

Trăise mai multe vieți într-un destin. Destinul era al ei, iar viețile erau împrumutate. Nu știa niciodată din timp ce sarcină i se va da. Primea instrucțiunile din mers, cu ajutorul unui microdispozitiv montat în ochelarii ei de soare. Mai departe totul se derula în conformitate cu „scenariul“ Centrului.

Îndeplinise misiuni prin toată lumea, una mai periculoasă decât alta, dar niciodată nu-și pătasese reputația. Avantajul ei consta în faptul că vorbea fluent mai multe limbi și făcea totul cu atâta măiestrie, încât nimeni nu putea stabili vreo legătură între faptele ei și clienții care o plăteau. Onorariul era pe măsura riscului asumat. I se plătea, de obicei, în cu totul altă țară decât cea în care își făcuse datoria. O contacta doar mentorul ei de la Centru și tot el îi recomanda unde ar fi mai bine „să dispară“. Totul era verificat și pregătit din timp. Riscul părea întotdeauna minimal. De această dată, însă, o cuprinse o stranie neliniște pentru ceea ce urma să se întâmple...

Cântări în minte situația și închise mobilul. Se hotărî să meargă la el. Voia să-l vadă, să-și justifice plecarea. Era pentru întâia oară când încălca instrucțiunile atât de grav.

Coborî din mașină la o cu totul altă adresă și merse pe jos până la apartamentul lui, verificând în repetate rânduri dacă nu este urmărită. Totul era „curat“ și ea surâse la gândul că instinctul conspirativ se trezi atât de repede la viață. În sfârșit, ajunsese în fața ușii lui Anton, dar mâna i se opri la câțiva centimetri de butonul soneriei. Acum nu mai credea că este bine să-l expună. Cei din

umbră erau necruțători. Știa totuși și nu iertau nimic. La prima scurgere de informații, apărea numaidecât cineva și „făcea curățenie“. Își roti privirea în jur. Nu exista nimic care să-i dea de bănuț și apăsă butonul. O dată, de două ori... Tăcere! Nu era acasă. În loc să-i pară rău, avu un sentiment de ușurare. Abia acum realiză că, deși voia să-l vadă, se temea să dea ochii cu el. Se temea de ceea ce avea să-i spună.

Fără să se grăbească, scoase o agrafă din păr și descuie ușa. În casă era răcoare. Parfumul lui mai persista în încăpere. Ieșise de curând. Probabil – la alimentară. Fata se strădui să nu atingă nimic și intră în biroul lui. Calculatorul era în priză. O tentă să-l folosească, dar știa că mesajul și-ar fi pierdut din intimitate. Luă o foaie curată și, după ce scrisese „dragul meu“, o boți între palme și o aruncă la coș. Intenția i se păru ridicolă. Nu-i va scrie nimic. Va lua doar o poză de-a lui și va pleca.

Își aruncă privirea peste rafturi în căutarea unui album, dar chiar atunci descoperi pe masă, lângă tastatură, un plic mare cu fotografii. Le scoase și le privi...

Cu toată stăpânirea ei de sine, avu un șoc. Pozele îl reprezentau pe Anton făcând sex cu vecina ei de la hotel – o „felină“ blondă, cu sânni mici și fesele mășcate.

Închise ochii și se forță să nu se gândească la nimic. Disperarea i se furișă în suflet. Se lăsă moale pe scaun, ca să scape de înțepe-nire. Furia pe care o simți în ultima misiune, când căzu în capcană și paznicii ei încercară s-o violeze, luând-o drept o fetișcană oarecare, se trezi din nou la viață. Atunci își spuse: „Moartea – înaintea dezonoarei!“ și se lansă într-un atac fulgerător, potolindu-se abia după ce îi doborî la podea și evadă.

– Am să-l pedepsesc la fel! aproape că strigă ea ofensată.

În aceeași clipă, microdispozitivul de contact dădu semne de viață și o voce de gheață îi șopti la ureche:

– Nu face prostii! Ți-ai dorit o relaxare. Ai avut-o. S-a sfârșit. Acum suntem în ring!

Uitase că fiecare pas îi este monitorizat. Un timp, rămase locului dezorientată, încercând să se calmeze.

Când intră el, sări involuntar în picioare. Fotografiile se risipiră pe podea. Tânărul le privi surprins, de parcă n-ar fi înțeles ce se întâmplă. Își ridică încet ochii spre ea și n-o recunoscu. Nu mai era iubita lui. Stătea nemișcată ca o stană de piatră și doar lacrimile i se rostogoleau, amare, pe obraz. Era o străină. Îi căută privirea, sperând să găsească în adâncul ei o explicație, dar nu descoperi decât sentința sa: condamnarea la singurătate. Brusc, îl copleși o durere sfâșietoare. Când își reveni, ea dispăruse. Marele oraș o înghiți ca pe o umbră...

2

Profesorul Cornelius Verișan își încetini pașii și se uită prin curte. Semnele, știute doar de el, erau la loc. Nu-l căutase nimeni. Putea deschide ușa, fără să-i fie frică de urmăritori. Urcă treptele, puse palma pe ecranul de control și rosti parola în microfonul parabolic. Computerul de pază confirmă spectrele de frecvență ale vocii lui. Grilajul de metal se retrase încet din fața ușii, iar broasca electronică bâzâi ușor și se deschise. Vila se afla la marginea orașului, cu spatele înfipt în stânca pe care se înălțau ruinele unui castel medieval. O proiectase în așa fel, încât să nu fie la îndemâna hoților. Secretele lui erau aici în siguranță. Știa că poate lucra în liniște, fără să fie deranjat. În ultimul timp, însă, trăise o stare de maximă încordare. Simțea că este spionat, dar vocea interioară, care îl avertizase de nenumărate ori când pericolul era aproape, acum tăcea.

Își dădu seama că e amenințat abia atunci, când nu mai putu face nimic: un individ voinic se năpusti asupra lui din spate chiar în clipa când pași peste pragul casei. O piesă de mobilă căzu cu zgomot în antreu. Vru să-i țină piept, dar forța atacatorului îl depășea.

– Nu te opune, domnule profesor! auzi un glas amenințător.

Se supuse. Necunoscutul îi pipăi buzunarele, în căutarea unei arme, dar nu găsi nimic. Profesorul simți, cu ușurare, cum scapă de sub tăvălugul lui.

– Ridică-te!

Ordinul, rostit militărește, îl intimidă.

– Cine ești? îl întrebă profesorul, scuturându-și hainele.

– Treci în salon, îi porunci el, tutuindu-l și neluând în seamă întrebarea lui.

Ca să fie mai convingător, îl împinse ușurel din spate, obligându-l să se așeze într-un fotoliu. Profesorul nu se împotrivi. Credea că are de a face cu un hoț obișnuit, însă, când îl văzu coborând jaluzelele și aprinzând lumina, înțelese că primejdia e mult mai mare.

Intrusul avea o constituție robustă. Era tânăr, înalt și lat în spete ca un halterofil. Înfațișarea lui, însă, nu avea nimic distinct în ea.

„Tipul perfect al asasinului profesionist“, constată în gând domnul Verișan.

Faptul că nu purta cagulă ca să-și ascundă fața, îi dădu fiori de gheață.

– Nu mă tem să fiu recunoscut, răspunse el la gândul profesorului. Dacă nu cădem de acord, nu vei putea spune nimănui că m-ai văzut.

Rosti cuvintele pe un ton scăzut, privindu-l fără să clipească, cu ochii unui animal de pradă.

– Ce vrei de la mine?

– Secretul pe care l-ai ascuns de noi.

– Nu am secrete.

– Fii rezonabil, domnule profesor. Noi nu glumim.

– Cine sunteți?

– Chiar nu-ți dai seama?

Necunoscutul își trase scaunul cât mai aproape de profesor și, coborându-și vocea, adăugă:

– Cei care au cheltuit milioane cu dumneata. Oameni serioși. Oameni care te-au crezut onest... Îți dai seama la cine mă refer?

Profesorul tăcu. Intrusul nu părea să joace teatru. Nimeni, până acum, nu făcuse nici o aluzie la ei. Le raporta periodic la ce lucra. Le solicita echipamente, bani, resurse pe care le primea fără întârziere, prin curieri secrete. Totul a mers perfect până în clipa când și-a dat seama ce a descoperit. Atunci a tăcut. A rupt legătura cu ei. Asta a fost greșeala lui.

– Ai încercat să te ascunzi de ei, se auzi din nou vocea necunoscutului. La început, șefii mei au crezut că ți s-a întâmplat ceva, că te-au pierdut. Am fost trimis pentru verificare. Te urmăresc de două săptămâni – timp în care mi-am dat seama că ai ieșit din joc... Ieri, mi s-a ordonat să obțin documentele care ne-ar conduce spre laborator.

Profesorul tresări involuntar.

„E posibil, oare, să fi aflat?“

Luase măsuri suplimentare de securitate. Nu se ducea niciodată direct către laborator. O făcea pe ocolite, schimbând de fiecare dată traseul și încălcându-și urmele.

– Vreau harta! conchise cu brutalitate necunoscutul.

În ochii profesorului pâlpâi o slabă licărire de speranță.

– Bine, se prefăcu el că cedează. Poate că ai dreptate. Poate că e mai bine să ți-o dau. Doar că acum, cât timp se află în ascunzătoare, sunt în siguranță, iar din clipa în care îți va aparține...

– Nu, nu se va întâmpla nimic, se grăbi el să-l asigure. Am indicații clare în ceea ce te privește. Ești o figură importantă. Mi s-a spus să am grijă să nu cadă nici un fir de păr din capul dumitale. Trebuie să te reții aici. Măine, vei avea oaspeți deosebiți...

Chicoti oarecum copilărește la perspectiva care se întrededa și vru să se ridice, dar chiar atunci se pomeni cu un pistol în ceafă.

– Nu mișca! îi ordonă scurt noul inturs. Măinile pe masă!

Luat prin surprindere, tânărul se conformă și își puse, fără grabă, mâinile pe masă. Ochii i se furișară spre antreu. Asta era: uitase să încuie ușa. Totuși, se bucură când înțelese că atacatorul venise singur.

Acesta îl dezarmă și se concentrează asupra profesorului:

– Unde este manuscrisul?

De pe scaun, cu spatele spre noul venit, tânărul făcu un semn imperceptibil către profesor, de parcă i-ar fi sugerat să nu spună nimic. Intrusul înțelese și îl izbi în umăr cu mânerul armei. El se chirci de durere, dar rămase locului în așteptare.

– Te mai întreb o dată: unde-i?

Cel care vorbea era mult mai în vârstă decât primul. Avea pielea bronzată și fața brăzdată de o cicatrice. Părea nerăbdător.

– Toți au nevoie de ceea ce eu nu am, încercă să tragă de timp Cornelius Verișan.

– Mi l-a dat mie, îi luă apărarea tânărul.

Primi o lovitură și mai crâncenă, înainte să termine vorba.

– Încă un cuvânt și ești un om mort!

– Gata. Am înțeles, se grăbi să intervină profesorul. Dar, fără violență. Bine? Am dureri de inimă din cauza brutalității voastre. Iată, înghit pastila asta și pe urmă discutăm.

Se ridică încet din fotoliu, de parcă ar fi hotărât să se supună. Scoase din buzunarul sacoului o pastilă de culoarea lutului și o aruncă în gură, fără apă. Arăta inofensiv și speriat. Nici urmă de împotrivire în comportamentul său. Într-o fracțiune de secundă, însă, corpul i se arcui ca o spirală și, cât ai clipi din ochi, se năpusti asupra celui înarmat. Acesta, complet nepregătit pentru așa ceva, se izbi, cât era de mare, cu spatele în ușă, smulgând-o din balamale. Profesorul vru să treacă peste el, dar intrusul se răsuci la timp și îl lovi cu pistolul în creștetul capului. Tot atunci, însă, primi și el o lovitură năprasnică din partea tânărului care sări să-și apere ostaticul. Secerat de izbitură, profesorul căzu moale pe podea. Sângele îi năboi din rană. El se zbatu puțin, apoi trupul i se destinse și rămase nemișcat.

Cei doi se încheștară pe viață și pe moarte. Mai multe obiecte se făcură țandări pe parchet. Printr-un efort supraomenesc, tânărul reuși să descarce arma intrusului în pieptul lui. Bărbatul cu cicatrice

se prăbuși în mijlocul salonului. Glonteale îi străpunse inima. Muri instantaneu.

Tânărul rămase dezorientat. O astfel de întorsătură îi dădea planurile peste cap. Cine era acest bărbat? Ce căuta?

Îngenunche lângă trupul lui și, învingându-și repulsia, îi scoto-ci prin buzunare. Nu găsi nimic. Deci, era un mercenar. De regulă, doar ei, când se duceau în misiune, își ascundeau identitatea. Îi examină apoi pistolul și se înfioră: era o armă ultramodernă, cu un mecanism silențios montat în ea, pe care o aveau în dotare doar ofițerii câtorva agenții străine de securitate. Descoperirea îl descu-rajă. Din acel moment, nu mai era în siguranță. Va fi vânat prin toată lumea, până va plăti cu viața pentru moartea tipului din fața sa. Nimeni nu-l va crede că a fost un accident într-un moment de autoapărare.

– La naiba! exclamă el necăjit.

Dar tot atunci își aminti de scopul său și se duse în grabă să vadă ce-i cu profesorul. Dezamăgirea i se așternu pe chip – nici profesorul nu dădea semne de viață. Ratase totul. De ciudă, izbi puternic cu piciorul în primul dintre cele câteva dulapuri mari care acopereau peretele din spatele salonului. În aceeași clipă, se auzi o pocnitură înfundată, de parcă un arc secret s-ar fi eliberat dintr-o încuietoare. Atent la zgomotul produs din întâmplare, tânărul pipăi raftul și descoperi că e mobil. Îl trase încet spre sine cu tot cu cărți și văzu, în sfârșit, ceea ce căuta: în spatele raftului, montată în perete, se contura ușița unui seif.

Inima prinse a-i bate cu putere. Trase un glonț în gaura încuietorii. Lacătul cedă. Deschise seiful și scoase, cu mâini tremurânde, un plic mare, sigilat. Altceva nu se mai afla înăuntru.

Îmboldit de curiozitate, se lăsă încet pe marginea biroului și îl desfăcu. Plicul conținea o hartă, pe care era conturat cu mâna un traseu spre inima Carpaților.

– În sfârșit!